

OGÓLNE ZAŁOŻENIA **REKOLEKCCI EWANGELIZACYJNYCH** prowadzonych przez Wspólnotę św. Tymoteusza

Niniejszy opracowanie ma za zadanie wspomóc duszpasterzy w procesie rozeznania - czy zaprosić Wspólnotę św. Tymoteusza do współpracy w dziele ewangelizacji w swoim środowisku lokalnym. Mamy także nadzieję, że będą pomocne w komunikowaniu pomiędzy duszpasterzami a Radą Parafialną czy współpracownikami, w przygotowywanym projekcie rekolekcji ewangelizacyjnych.

Prezentacja Wspólnoty

Jesteśmy katolicką wspólnotą ewangelizacyjną, zatwierdzoną przez Metropolitę Łódzkiego jako Katolickie Stowarzyszenie w służbie Nowej Ewangelizacji – Wspólnota św. Tymoteusza. Istniejemy od roku 1997 i prowadzimy następujące dzieła ewangelizacyjne:

- Przystanek Jezus (od 1999 r.) – Ogólnopolska Inicjatywa Ewangelizacyjna będąca odpowiedzią na potrzebę opieki duszpasterskiej wobec młodych przyjeżdżających na Festiwal Pol'And'Rock (dawniej Woodstock);
- Młodzieżowe Centrum Formacji (od 2001 r.), z oferty którego na przestrzeni 20 lat skorzystało ponad 200 osób przebywających tu od kilku tygodni do kilku lat, pragnąc służyć swoim rówieśnikom poprzez zaangażowanie ewangelizacyjne oraz osoby potrzebujące doraźnej pomocy ze względu na trudną sytuację życiową, w której się znalazły;
- Ewangelizacyjne rekolekcje szkolne i parafialne, a także dla parafialnych grup formacyjnych będące odpowiedzią po potrzebę rozbudzenia w uczestnikach nowej, żywej relacji z Jezusem. Fakt, że jako Stowarzyszenie poprowadziliśmy blisko 500 serii rekolekcji sprawia, że opierając się na zdobytym doświadczeniu, możemy skutecznie głosić Dobrą Nowinę, odpowiadając na potrzeby adresatów;
- Warsztaty ewangelizacyjne, podczas których dzielimy się z członkami parafialnych wspólnot doświadczeniem zdobytym na przestrzeni 25 lat istnienia Stowarzyszenia, pomagając im odnaleźć lub na nowo rozbudzić w sobie zapał do dzielenia się wiarą;

Zaproszenie Wspólnoty

Naszym charyzmatem jest docieranie do środowisk, które potrzebują pierwszego przepowiadania Ewangelii. Dlatego szczególnym zainteresowaniem darzymy środowiska charakteryzujące się brakiem wiary lub zaniedbane religijnie, w których jednak rodzi się pragnienie przemiany.

Chcąc zaprosić Wspólnotę do poprowadzenia jakiegokolwiek projektu ewangelizacyjnego konieczna jest współpraca z lokalnym duchowieństwem oraz oficjalne zaproszenie przez miejscowych duszpasterzy, które staje się jednocześnie zobowiązaniem do kontynuowania pracy pastoralnej w ciągu roku z osobami doświadczającymi przebudzenia religijnego podczas zaproponowanych zajęć.

Kwestie finansowe

Stowarzyszenie utrzymuje się z Opatrzności Bożej – jesteśmy tego świadomi i wielokrotnie doświadczaliśmy, jak Pan troszczy się o swoich uczniów, którzy pracują w Jego Winnicy. Pragniemy być do dyspozycji Kościoła i ewangelizacji i nie posiadamy żadnego cennika za podejmowaną usługę, jednak angażując się w działania apostolskie na rzecz konkretnego środowiska prosimy, jeśli tylko jest to możliwe, o zwrot kosztów transportu i utrzymanie ekipy ewangelizacyjnej podczas prowadzonych zajęć (nocleg + wyżywienie). Należy pamiętać o tym, że naszą ekipę stanowią osoby mające odpowiedzialność za rodziny i ich utrzymanie. Aby z nami posługiwać w dziele ewangelizacji muszą brać bezpłatne urlopy. Jako ekipa staramy się im gratyfikować finansowo stratę jaką ponoszą ich rodziny i domowe budżety. Pozostajemy wdzięczni Dobroczyncom Stowarzyszenia, którzy wspierają dzieło Nowej Ewangelizacji, składając ofiarę na naszą dalszą usługę. Ze swojej strony zapewniamy o modlitwie w ich intencji oraz o serdecznej pamięci.

Charakter rekolekcji

Rekolekcje prowadzone przez Wspólnotę św. Tymoteusza zawsze są rekolekcjami ewangelizacyjnymi, a nie katechetycznymi i za cel stawiamy przeprowadzenie uczestnika drogą: od osobistego spotkania z Jezusem Chrystusem Zmartwychwstałym do zajęcia aktywnej postawy poprzez zaangażowanie się w świadczenie o Jezusie w swoim środowisku życia. Dlatego przepowiadanie rekolekcyjne związane jest bardziej z kerygmatem i teologią dogmatyczną niż z katechizmem i teologią moralną.

Czas rekolekcji

Czas liturgiczny. Adwent, jak i Wielki Post zdają się być uprzywilejowanym czasem na przeprowadzenie rekolekcji. Świadomi jednak ogromnego zintensyfikowania działań rekolekcyjnych w tych mocnych okresach liturgicznych z wielką radością wspieramy inicjatywy organizowania rekolekcji także poza wspomnianymi okresami. Szukając dobrego czasu na ćwiczenia duchowe, warto spojrzeć na szerszy kontekst życia potencjalnych uczestników, by był to dla nich dogodny czas, w którym nie będą absorbowani przez inne, może i ważne rzeczy, mogące znacząco wpływać na nieobecność lub wybiórcze traktowanie poszczególnych zajęć. Szczególnie w przestrzeni ewangelizacyjnej powinna nam towarzyszyć zasada rybaków: „robak założony na haczyk, ma się podobać dużo bardziej rybie niżeli rybakowi”. Pamiętamy o tym, że od czasu przyjścia Syna Bożego na ziemię, bez względu na okres liturgiczny, który przeżywa Kościół, trwa czas *kairosu*.

Czas konferencyjny. Ponieważ „wiara rodzi się z tego, co się słyszy...”, najważniejszym elementem rekolekcji ewangelizacyjnych jest przepowiadanie Słowa Bożego. Ono domaga się czasu. Pośpiech, rutyna i bylejakość są głównymi wrogami w doświadczaniu mocy Słowa, które może przemieniać nasze życie. Św. Ignacy Loyola podpowiada nam, że w procesie ewangelizacyjnym potrzeba czasu na „trawienie Słowa”, „smakowania Go”. Stąd przepowiadanie, bardziej niż do prezentacji argumentów czy podawania informacji teologicznych, podobne jest do malowania obrazów, które pozwalają rekolektantowi odnaleźć się w przestrzeni wiary i kontemplować – trawić prezentowane prawdy w odniesieniu do swego życia. Dlatego bardzo często odstępujemy od klasycznego modelu, który co prawda ma pewne swoje uzasadnienie i proponujemy powolne dochodzenie do Mszy Świętej przez czas rekolekcji. Nauka w tym kluczu nie jest związana z celebrowaniem Eucharystii, ale modlitewnym spotkaniem zakończonym udziałem w Komunii Świętej dla osób będących w stanie łaski uświęcającej. Taki układ daje większą przestrzeń do głoszenia i przeżywania Słowa w klimacie modlitwy śpiewem, składania świadectwa, pantomimy, dzielenia się w grupach. Proponujemy poranną Eucharystię koncelebrowaną dla pragnących w niej uczestniczyć bez nauki rekolekcyjnej, by spotkania rekolekcyjne w swoim wymiarze 75 min. miały odpowiednią ilość czasu na naukę śpiewu, modlitwę i przepowiadanie Słowa.

Przestrzeń doświadczenia – modlitwy. Tworzenie przestrzeni wiary jest fundamentem pracy ekipy ewangelizacyjnej, bowiem przepowiadanie kerygmatyczne nie jest teorią, ale jak mówił św. Paweł, czasem doświadczania mocy Słowa Bożego pośród znaków i cudów, jakie działa Pan, potwierdzając głoszoną naukę. Dlatego istotnym elementem rekolekcyjnego czasu ewangelizacji jest rezerwowanie odpowiedniego

czasu i miejsca na wprowadzanie rekolektanta w doświadczenie wiary, poprzez osobiste zwrócenie się ku Chrystusowi. Służą temu różnego rodzaju aktywności: modlitewna cisza, adoracja Jezusa, wspólnotowa modlitwa głośna, modlitwa śpiewem, przeżywanie historii zbawienia poprzez uczestniczenie w prezentowanych obrazach (pantomima, teatr, prezentacje multimedialne...). Celem tworzenia tej przestrzeni jest danie rekolektantowi możliwości udzielenia odpowiedzi Chrystusowi na propozycję, jaką składa mu poprzez głoszących Słowo. Odpowiedź ta związana jest z decyzjami, jakie podejmuje uczestnik rekolekcji. Jeśli uczestnik nie jest stawiany wobec konkretnych decyzji i nie ma stworzonej okazji do ich podjęcia, można spodziewać się zmarnowania owocu rekolekcji.

Chrześcijaństwo nie jest zbiorem zasad – reguł moralnych czy filozoficznych. Chrześcijaństwo jest relacyjne. Opiera się na osobistej relacji człowieka z Bogiem przy wsparciu wspólnoty Kościoła, która staje się jego naturalnym środowiskiem wiary (wyznawania jej, jak i zaangażowania misyjnego). Stąd niezbędnym elementem budowania relacji jest posiadanie osobistego doświadczenia spotkania ze Zmartwychwstałym (por. J 1, 35-40), które staje się siłą napędową do przemiany życia, odkrycia swego powołania i zaangażowania w misję Chrystusa.

Metodologia rekolekcji

Metody wykorzystywane podczas prowadzonych zajęć są zróżnicowane i zależą od grupy, z którą pracujemy. Najważniejszy dla nas jest cel: by uczestnik mógł usłyszeć/zobaczyć pełną Ewangelię z jej centralnym przesłaniem, którym jest Jezus Chrystus – Zbawiciel człowieka oraz dać odpowiedź Jezusowi, który w Kościele składa mu konkretną propozycję życia wiarą. Do tego wykorzystywane są zróżnicowane środki komunikacyjne, które zawsze są w służbie celu rekolekcji, jak na przykład pantomima, taniec, obraz, film, muzyka, śpiew, praca w grupach, dzielenie się, świadectwo, indywidualna lektura dobrej książki.

Nie posiadamy gotowych scenariuszy rekolekcyjnych, które można powielać. Każde rekolekcje są przygotowywane bardzo indywidualnie i częstokroć korygowane w swej wewnętrznej strukturze podczas trwania samych rekolekcji, ponieważ uczestniczący w nich w dużym stopniu warunkują ich przebieg. Wiemy, co chcemy osiągnąć, jednak materiał, z którym pracujemy jest bardzo plastyczny i trzeba go modelować podczas pracy ewangelizacyjnej. Stąd liczne momenty poszukiwania sygnałów zwrotnych od uczestników, by nie przepowiadać „ponad głowami”.

Chętnie podejmujemy zaproszenia do tej samej parafii czy szkoły powtórnie, ponieważ wówczas rozplanowujemy materiał ewangelizacyjny na poszczególne etapy, tak, by prowadzić uczestnika w pedagogicznym procesie ewangelizacyjnym.

Pedagogiczny proces ewangelizacyjny polega na odpowiednim ustawianiu akcentów i realizowanych tematów, tak, by uczestnik mógł nawiązać osobistą relację z Jezusem Chrystusem, uczyć się rozmowy z Nim poprzez modlitwę, lekturę Słowa Bożego, jak i sakramenty święte; by widział potrzebę wzrostu poprzez grupę formacyjną i zaangażowanie w służbę chrześcijańską (grupę wzrostu i służby).

Rekolekcje parafialne – odbywają się w kościele parafialnym z możliwością wykorzystania na dodatkowe spotkania z osobami zainteresowanymi pomieszczeń parafialnych (salki itp.)

Rekolekcje szkolne – prowadzone są na terenie szkoły z kilku zasadniczych powodów:

1. Pomieszczenia szkolne są przystosowane do prowadzenia zajęć z młodzieżą i wyposażone w odpowiedni sprzęt multimedialny oraz przestrzeń do wykorzystania na wspólną zabawę, jak i zajęcia w grupach.
2. Nie jest problemem dokonać czasowej „sakralizacji” przestrzeni świeckiej przez zmianę wystroju pomieszczeń (emblematy religijne, prace uczniów wykonane w ramach zajęć katechetycznych jako przygotowanie do rekolekcji np. plakaty tematyczne..., Krzyż i płonący paschał w auli, gdzie prowadzone są konferencje rekolekcyjne). Nietrafionym pomysłem natomiast jest wykorzystywanie przestrzeni sakralnej do zabaw i animacji ruchowych, tak bardzo potrzebnych podczas zajęć z młodzieżą, jak i śpiewania świeckich piosenek celem inkulturacji z młodymi.
3. Korzyścią zasadniczą w prowadzeniu rekolekcji na terenie szkoły jest:

- Łatwiejsza możliwość zaangażowania grona pedagogicznego w proces wychowawczy podczas zajęć rekolekcyjnych.
- Jesteśmy gośćmi na terenie młodzieży, a nie oni naszymi podczas rekolekcji. Jest to znaczące w aspekcie pedagogiczno-psychologicznym. Dzięki temu mamy prawo do przebywania na „ich” terenie, co jest przywilejem dla nas, a zarazem możemy widzieć młodzież bardziej autentyczną, gdyż przestrzeń kościelna „usztynia” klimat spotkania.
- Poprzez współpracę z jednostką szkolną ukazujemy młodym jedność pracy pedagogiczno-wychowawczej szkoły i kościoła – nie ma w tym rozdźwięku. Taki sygnał jest znaczący dla obu stron i wzmacnia oddziaływanie na młodego człowieka poprzez dalszą pracę formacyjną w ramach zajęć z religii.
- Ułatwia to dotarcie na zajęcia rekolekcyjne w przestrzeni pozakościelnej osobom, które mają opory w przyjsciu do kościoła. Czują się one „u siebie”, bo to ich szkoła, a jednak mogą bez większego skrępowania uczestniczyć w proponowanych zajęciach.

Powyższe argumenty mają szczególne uzasadnienie w kontekście rekolekcji ewangelizacyjnych i dlatego warto je wziąć pod uwagę podczas przygotowań, ponieważ wynikają z bogatego, wieloletniego doświadczenia w pracy z młodzieżą na terenie całej Polski. Nie oznacza to, że jest to jedyny słuszny sposób na prowadzenie rekolekcji. Musimy jednak mieć ciągle przed oczyma cel i charakter rekolekcji. Poruszamy się w przestrzeni ewangelizacyjnej – pierwszego przepowiadania Ewangelii i dlatego forma, jak i okoliczności zewnętrzne muszą być w służbie celu. Dzięki pewnej „lekkości” i niekonwencjonalności działań ekipy ewangelizacyjnej uczestnicy mogą odkryć, że młodzi chrześcijanie to ludzie normalni, dla których Bóg jest bardzo ważną Osobą, która nie alienuje z normalnego życia społecznego. Stąd także bierze swoją motywację wykorzystanie muzyki pop w przekazie ewangelicznym. Muzyka jest istotnym elementem – najlepszym nośnikiem treści ewangelicznej dla młodego pokolenia, może nawet ważniejszym niż obraz.

W tym kontekście można rekolekcje ewangelizacyjne przyrównać do zdobywania „kontynentów” serc młodych ludzi, by następnie przyprowadzić ich do Kościoła, gdzie odnajdą swoje miejsce i znajdą przestrzeń osobistego zaangażowania.

Rekolekcje akademickie – jest to zupełnie inny poziom myślenia, bardzo krytycznego i praktycznego, ponieważ jest to taki etap rozwoju młodego człowieka. Bardzo dobrym doświadczeniem jest prowadzenie zasadniczej części rekolekcji w auli uniwersyteckiej. Nadaje to proponowanym zajęciom odpowiednią rangę, a jednocześnie jest sygnałem, że rekolekcje nie stoją w sprzeczności z przekazem naukowym, który na co dzień odbywa się na terenie uczelni. Stwarza to także większą okazję do uczestniczenia w zajęciach wykładowcom akademickim, których bardzo chcielibyśmy zaangażować w proces przekazu wiary wobec studentów.

Rekolekcje seminaryjne – stanowią prawdziwe wyzwanie dla prowadzących, ze względu na codzienny klimat religijny, który naturalnie powoduje swoistą ociężałość i odporność na rzeczy nowe w przestrzeni przekazu religijnego. Doświadczenie minionych lat i odwiedzonych na terenie Polski kilkunastu Wyższych Seminariów Duchownych, uzasadnia zastosowanie prowokacyjnej formy rekolekcji ewangelizacyjnych, by tworzyć klimat pokonywania schematów i bezzasadnych stereotypów, celem budzenia w młodych kandydatach do kapłaństwa: pierwotnej gorliwości, otwartości na rzeczy nowe, które przynosi nam dzisiaj w darze Duch Święty, jak i odkrywania pięknych pokładów bardzo indywidualnego obdarowania każdego z nas w służbie królestwa Bożego. Dlatego forma rekolekcji ewangelizacyjnych jest bardzo specyficzna i bazuje na komunikacji interaktywnej, gdzie uczestnik zapraszany jest do udzielania konkretnych odpowiedzi na stawiane pytania, jak i zajmowanie stanowiska wobec prezentowanych treści Ewangelii. Dużo elementów wykorzystywanych podczas rekolekcji seminaryjnych wyrosło na glebie doświadczenia duchowości św. Ignacego Loyoli, który jest patronem wszelkich ćwiczeń duchowych. Stawiamy więc na dorosłość alumnów, samodzielność w podejmowaniu decyzji i krytyczne podejście do prezentowanych treści. Staramy się jak najmniej korzystać z metody podawczej, ponieważ ona najczęściej wykorzystywana jest podczas wykładów naukowych. To na czym się koncentrujemy to doświadczenie wiary i dlatego staramy się tworzyć odpowiednie przestrzenie w wymiarze horyzontalnym w relacjach z ludźmi (ćwiczenia integrujące środowisko, rozmowy, dzielenie się doświadczeniem, czas stawiania pytań i wspólnego poszukiwania odpowiedzi, praca w małych grupach), jak i wertykalnym w relacji z żywym Bogiem (Liturgia,

adoracja, czas ciszy, medytacja). Ważnym jest wiedzieć, jak uczestnik przechodzi przez czas rekolekcji, stąd nieoficjalna praca ekipy w ramach nieformalnych, indywidualnych spotkań i rozmów. Jest to bardzo dobry miernik jakości grupy, jej dynamiki i percepcji oraz akomodowania prezentowanych treści.

Rekolekcje kapłańskie – to duży temat, ale bardzo ważny, ponieważ w całej pracy pastoralnej, szczególnie w doświadczeniu polskim, bracia prezbiterzy stanowią najcenniejszy element ogniwa duszpasterskiego. Jeden przebudzony duchowo ksiądz jest jak elektrownia atomowa – niespożyty w zaangażowaniu apostołskim i ewangelizacyjnie „niebezpieczny dla otoczenia” przez swoją aktywność i pomysłową niekonwencjonalność. Dobrze jest, jeżeli rekolekcje dla kapłanów mogą odbywać się w ośrodku dającym możliwość łatwego wyciszenia, ale i korzystania z nowoczesnych zdobyczy techniki, celem prezentacji multimedialnych. Dobrze wentylowane i ogrzewane odpowiednio pomieszczenia bardzo dobrze wpływają na przyjazny klimat i przyjmowanie prezentowanych treści. Dogodna przestrzeń na modlitwę wspólnotową, jak i osobistą adorację Jezusa w Najświętszym Sakramencie wydają się być konieczne do owocnego przeżycia rekolekcji. Udział w rekolekcjach ewangelizacyjnych dla każdego księdza jest bardzo wymagający, ponieważ akcent nie jest położony na formację intelektualną, temu służą innego rodzaju spotkania, ale daleko bardziej na doświadczenie płynące z żywej wiary i osobistej relacji z Jezusem Chrystusem. Rekolekcje ewangelizacyjne nie mogą mieć w sobie nic z woli „zaliczenia” rekolekcji, bowiem wymagają osobistego zaangażowania i szczodroliwego, wielkodusznego wejścia w klimat i przebieg proponowanych zajęć. Kluczem do takiej postawy serca jest pragnienie, bez niego wszelkie działania ekipy rekolekcyjnej spelną na niczym. Dobrze przeżyte rekolekcje wydają piękny owoc płodnej pracy pastoralnej.

Rekolekcje indywidualne – istnieje możliwość przeżycia także rekolekcji w naszym Domu Wspólnoty, który położony jest na skraju niewielkiej miejscowości w wioskowo-leśnym otoczeniu. Do dyspozycji jest własny pokój, kościół.

Typy prowadzonych rekolekcji

Z analizy pedagogicznego procesu ewangelizacyjnego zrodziły się różnego rodzaju typy rekolekcji ewangelizacyjnych. I tak możemy wyszczególnić kilka z nich:

- **Podstawowe kerygmaticzne rekolekcje ewangelizacyjne.** Zawierają w sobie pierwsze przepowiadanie ewangelizacyjne, mające na celu uzyskanie od uczestnika odpowiedzi wobec propozycji, którą jest Jezus – Zbawiciel, Mesjasz, Pan. Mogą one być także prowadzone w formie rozbudowanej jako parafialne misje ewangelizacyjne.
- **Biblijne rekolekcje ewangelizacyjne** mające za cel dać człowiekowi posiadającemu osobistą relację z Jezusem praktyczne narzędzie rozwijania tej relacji w przestrzeni modlitwy i poznawania własnej historii życia w kontekście biblijnej historii zbawienia.
- **Rekolekcje ewangelizacyjne dla szczególnych grup** jak np. klerycy, księża, osoby konsekrowane, małżeństwa. Są one budowane w oparciu o konkretny punkt kerygmatu, który staje się oparciem do odczytania na nowo i w sposób pogłębiony ewangelicznego przesłania, potrzebnego dla danej grupy w aktualnym czasie.

Ekipa prowadząca

Zespół prowadzący całość rekolekcji składa się z osób duchownych, jak i świeckich. Jest to olbrzymie bogactwo doświadczenia i wiarygodności, szczególnie wobec osób świeckich, których jest większość podczas działań ewangelizacyjnych, a które w zaangażowanych świeckich z ekipy mają świadectwo, że sprawy wiary i ewangelizacji nie są wyłącznie domeną duchownych, ale mają w tej misji swoje miejsce osoby świeckie.

Każdy w ekipie ma swoje miejsce i odpowiedzialność za poszczególne pionki i poziomy prowadzonej ewangelizacji. Towarzyszy nam zasada wzajemnej odpowiedzialności i uzupełniania się w pełnionej posłudze. Każda z posług pełnionych w ramach ekipy jest niezbędna do poprawnego funkcjonowania

całości przedsięwzięcia i jednakowo ważna, choć nie wszystkie posługi są bezpośrednio widoczne na pierwszy rzut oka.

Lokalna ekipa wspierająca

Zespół osób składający się z miejscowych duszpasterzy, katechetów, animatorów, pracowników młodzieżowych, jest niezastąpionym elementem pracy ekipy prowadzącej. Ponieważ to właśnie te osoby, poprzez własne zaangażowanie sprawiają, że cały wysiłek ewangelizacyjny przynosi w przyszłości owoc obfity i trwały. Bez zaangażowania powyższych osób ekipa rekolekcyjna może i poprowadzi dobre rekolekcje i wyjedzie w „chwale bohaterów”, jednak nic nie zmieni się w codziennym życiu uczestników pozostających w swoim środowisku. Odpowiedzialność ekipy wspierającej nabiera swego szczególnego znaczenia w momencie zakończenia rekolekcji, kiedy trzeba podjąć pracę porekolekcyjną, która zapewni formację stałą osobom poruszonym łaską w swoim życiu podczas rekolekcji.

Warunki lokalowe

Młodzi jak refren powtarzają argument, że nie chcą brać udziału w czymś, co jest nieatrakcyjne, nudne, byle jakie. Szczególnie bolesne jest doświadczenie kościelne, związane z naszym minimalizmem w przygotowaniu do rekolekcji, tak jakby nam nie zależało na ludziach, do których chcemy dotrzeć z Ewangelią. To prawda, że wymaga to zaangażowania, wydeptywania ścieżek, współpracy z innymi, poszukiwania środków finansowych, ale jeśli motywacją jest zbawienie człowieka, to co jest nas w stanie powstrzymać w realizowaniu najbardziej pochłaniających (wymagających) wizji? Miłość przynagła nas, by powiedzieć zdecydowane „nie” bylejakości i minimalizmowi.

Do prezentacji treści rekolekcyjnych potrzebujemy:

- Ogrzane i wentylowane pomieszczenie konferencyjne. Standardem jest, że nie można prowadzić zajęć w pomieszczeniach, w których temperatura spada poniżej 17 st. C. (!) Przy niewielkich stosunkowo nakładach finansowych z zastosowaniem nowoczesnych technik grzewczych, można dogrzzać na czas rekolekcji także kościół. Jest to warunek podstawowy, by nie myśleć o zimnie, ale by zostać zachęconym do aktywnego udziału w rekolekcjach.
- Możliwość prezentacji multimedialnych (projektor, biały ekran, ekran diodowy, możliwość zaciemnienia sali)
- Odpowiednie nagłośnienie dla nauczających, jak i dla zespołu posługującego muzycznie lub według rider`a technicznego zespołu muzycznego (jeśli został zaproszony).

Przebieg rekolekcji szkolnych / akademickich

Materiał rekolekcyjny – zarówno jego treść, jak i forma są bardzo elastycznymi elementami i dla dobrze przygotowanej ekipy stanowią sprawne narzędzie do pracy z rekolektantami. Dlatego poniższa propozycja może ulegać modyfikacjom w ramach ograniczeń wynikających z wierności metodologii całości projektu, jakim są rekolekcje. Zatem poniższy plan jest punktem wzorcowym jako odniesienie do kształtowania konkretnego projektu.

Dzień przed rekolekcjami

18.00 – Eucharystia parafialna i spotkanie przedrekolekcyjne z chętnymi uczestnikami rekolekcji. Warto na tę Eucharystię zaprosić wszystkie osoby chętne z grupy/szkoły, dla której będą odbywać się rekolekcje. Należy jednak zostawić uczestnikom zupełną swobodę wyboru (bez kartek czy sprawdzania obecności), ponieważ jest to bardzo dobry sposób na wyłowienie osób, które chcą czegoś więcej lub są już

zaangażowane w życie Kościoła. Osoby te staną się naszymi współpracownikami w całym procesie rekolekcyjnym, choć same będą uczestnikami, jednak będą bardzo pomocne w przeprowadzeniu całej grupy przez pedagogiczny proces ewangelizacyjny.

Warto przygotować pomieszczenie, w którym można się spotkać i wypić herbatę ze wszystkimi, poczęstować ciastkami – by na dobry początek z dużą łatwością przełamać barierę nieznamości. Jeśli nie jest to możliwe, wówczas pozostaje do dyspozycji kościół.

Pierwszy dzień rekolekcji

08.00 – Rozpoczęcie zajęć rekolektantów w szkole z wychowawcami na podstawie przygotowanego przez naszą ekipę konspektu. Zajęcia te mogą prowadzić także wychowawcy niewierzący, bo choć poruszane tematy będą wiązać się z treściami rekolekcyjnymi, to jednak bez poruszania aspektu wiary i są bardziej zajęciami profilaktycznymi niż religijnymi. Zajęcia z wychowawcami kończą się po 60 min. przejdziemy do szkolnej auli bądź hali sportowej, gdzie będą odbywać się zajęcia rekolekcyjne.

09.15 – Rozpoczęcie przedpołudniowego bloku rekolekcyjnego

- Muzyka
- Śpiew
- Przywitanie przez dyrekcję szkoły
- Przywitanie przez księdza katechetę lub proboszcza
- Zajęcia rekolekcyjne

12.30 – planowane zakończenie przedpołudniowego bloku rekolekcyjnego. Nie należy tych ram czasowych podawać uczniom, ponieważ to w dużej mierze od nich – ich zaangażowania i interakcji zależeć będzie godzina zakończenia zajęć. Bywa, że zajęcia kończą się o 13.30 – 14.00 ponieważ młodzież chce kontynuować rekolekcje. My jesteśmy dla nich i dlatego nie powinno się planować żadnych dodatkowych zajęć szkolnych typu lekcje, zajęcia uzupełniające, korepetycje, testy, zaliczenia, fakultety itp.

19.00 – Popołudniowy blok rekolekcyjny dla osób chętnych. Zajęcia odbywają się w szkole, ale w mniejszym pomieszczeniu, by zachować klimat bardziej przyjacielski niż oficjalny. Zakończenie zajęć następuje minimum po godzinie lub później w zależności od dynamiki spotkania, która uwarunkowana jest aktywnością uczestników.

Drugi dzień rekolekcji

08.00 – tak jak pierwszego dnia rekolekcyjnego.

09.15 – rozpoczęcie przedpołudniowego bloku rekolekcyjnego

19.00 – rozpoczęcie popołudniowego bloku rekolekcyjnego dla chętnych

Trzeci dzień rekolekcji

08.00 – tak jak w poprzednie dni rekolekcyjne

09.15 – rozpoczęcie przedpołudniowego bloku rekolekcyjnego

- Podsumowanie poprzednich dni rekolekcyjnych
- Wprowadzenie w sakrament Pokuty i Pojednania
- Adoracja Jezusa w Najświętszym Sakramencie i Spowiedź

- Eucharystia kończąca rekolekcje

19.00 – popołudniowy blok rekolekcyjny dla chętnych – zawiązanie nowej młodzieżowej grupy duszpasterskiej, w której osoby poruszone rekolekcjami będą mogły znaleźć dalszy wzrost i stałą opiekę duszpasterską.

Przygotowanie dalsze jest nieodzowne, ponieważ ono wprowadza w klimat oczekiwania czegoś ważnego, co ma się wydarzyć. Dostarcza ono argumentu zaciekawienia i zwrócenia uwagi ludzi młodych na to, co wydarzy się w niedalekiej przyszłości. Jako elementy przygotowania dalszego można wykorzystać:

1. Katechezy przygotowujące, w ramach których porusza się celowo tematy związane z fundamentalnymi pytaniami o sens i cel życia człowieka, ukazując, że czas rekolekcji będzie czasem wspólnego poszukiwania odpowiedzi na najbardziej nurtujące młodych ludzi pytania.
2. Spotkanie z rodzicami uczniów w ramach comiesięcznego spotkania w szkole, celem zmotywowania rodziców do współpracy w zachęceniu uczniów do udziału w rekolekcjach.
3. Indywidualne przekazanie każdemu uczniowi zaproszenia od rekolekcjonistów, zachęcającego do wzięcia udziału w planowanych rekolekcjach. Zaproszenie to ma niestandardową treść, która wzbudza ciekawość odnośnie do ekipy rekolekcyjnej.
4. Zorganizowanie w gronie lokalnym spotkania osób pragnących włączyć się w pracę ekipy rekolekcyjnej, celem podzielenia odpowiedzialności za poszczególne pionierstwa organizacyjne jak na przykład: oświetlenie, nagłośnienie, tworzenie zaplecza technicznego, promocję medialną projektu, organizowanie spotkań w poszukiwaniu współpracowników do dalszej pracy porekolekcyjnej.

Przygotowanie bliższe jest elementem ostatecznego przygotowania do „startu”. Pozwala ogarnąć całość planowanego czasu rekolekcji. Warto zaplanować szczegółowo ten czas i nie żalować na niego uwagi, ponieważ to pozwoli nam na bezpieczne „wylądowanie” projektu na ziemi miejscowego środowiska.

1. Spotkanie rekolekcjonistów z Rektorem Uczelni, Dyrekcją szkoły, Radą Pedagogiczną, gronem księży i katechetów jest bardzo dobrym posunięciem strategicznym dla całości przedsięwzięcia. Służy ono wzajemnemu zapoznaniu się, zapoznaniu z metodologią naszej pracy i zakładanych celów, pozyskaniu wszystkich obecnych do współdziałania w ramach całości rekolekcji. Jest to także bardzo dobry moment na „rozbicie” uprzedzeń i stworzenie klimatu do wyjaśnienia wszystkich spornych kwestii.
2. Spotkanie z aktywnie zaangażowanymi środowiskami wiary ze społeczności lokalnej (Ruch Światło-Życie; Odnowa charyzmatyczna; Szkoła Nowej Ewangelizacji, KSM; Neokatechumenat itp.) pozwala zaprosić i włączyć te osoby do projektu w czasie jego realizacji, jak i po jego zakończeniu. Takie podejście do realizacji projektu pozwoli na jego kontynuację po wyjeździe ekipy prowadzącej. Osoby aktywnie uczestniczące w życiu parafialnym są bardzo mile widziane jako współpracownicy ekipy prowadzącej rekolekcje. Osoby zaangażowane w takie działanie z ekipą prowadzącą odnoszą podwójną korzyść: mają możliwość poznania osób z ekipy (wejście w relacje interpersonalne) oraz zyskują doświadczenie pracy metodologicznej ekipy, które mogą później wykorzystywać do dalszej pracy ewangelizacyjnej we własnych wspólnotach.
3. Plakaty, zapowiedzi radiowe w rozgłośniach regionalnych, ulotki informacyjne, witryna internetowa, imprezy towarzyszące (koncerty, pokazy, wystawy okolicznościowe). Wszystkie te przedsięwzięcia, choć mogą w naszej rzeczywistości ciągle jeszcze wydawać się działaniami nadzwyczajnymi, tak naprawdę stały się już dawno zwyczajnymi środkami komunikacji w przestrzeni publicznej. Nie sposób przecenić ich roli w informowaniu środowiska lokalnego. Po pierwsze dlatego, że jest to sposób skuteczny w docieraniu z informacją do osób nieuczęszczających do kościoła. Po drugie wskazuje na profesjonalność podejmowanej inicjatywy, co nie jest przerostem formy nad treścią w przypadku działań ewangelizacyjnych. Działania takie mają za

zadanie być pozytywnym fermentem informacyjnym w środowisku, do którego adresowane są rekolekcje. Bogactwo formy nie jest nieuzasadnioną rozrzutnością.

Rekolekcje

Są czasem bezpośredniego przepowiadania Słowa Bożego, modlitwy, celebracji, spotkań grupowych i indywidualnych. To czas obfitego zasiewu, który ma wydać plon. W tej posłudze potrzeba współpracy wszystkich, którzy mogą pomóc, by wykonać ją jak najlepiej. Do tego czasu przygotowaliśmy się przez tworzenie całej wizji i strategii rekolekcyjnych działań. W tym czasie powinna nam przyświecać maksyma św. Ignacego: „Rób wszystko tak, jakby zależało wyłącznie od ciebie. Módl się tak, jakby wszystko zależało wyłącznie od Boga”.

Pastoralna praca porekolekcyjna

Ten, kto przygotowując rekolekcje nie planowałby pastoralnej pracy porekolekcyjnej, podobny byłby do ogrodnika, który siejąc ziarno, nie planowałby zbiorów i przygotowania do kolejnego zasiewu. Okazałby się człowiekiem wysoce nierozsądnym, a może nawet zyskałby miano „niewierzącego”, że Bóg będzie chciał dotykać ludzkich serc, pobudzając je do systematycznej współpracy z łaską Bożą. Należy zatem przemyśleć i zaplanować poniżej przedstawione propozycje.

1. **Grupy wzrostu i służby** są dla chrześcijanina naturalną konsekwencją procesu ewangelizacyjnego, objawiającego się w potrzebie wzrastania w łasce, której sprawdzianem autentyczności staje się służba. Aktywne zaangażowanie w małą grupę jest naturalną potrzebą poprawnego duszpasterstwa, a nie ekskluzywizmem. Mała wspólnota wytwarza prawdziwe więzi pomiędzy poszczególnymi członkami parafii (duszpasterstwa) i stwarza przestrzeń wzajemnej służby wobec Boga, jak i drugiego człowieka.
2. **Parafia – wspólnota wspólnot.** Tak ustawiona optyka pastoralna nie tylko zgodna jest z duchem Vaticanum II, ale także z doświadczeniem owocnie pracujących ośrodków duszpasterskich. Zatem wielokolorowość (zróznicowanie) w palecie parafialnych grup jest bogactwem i atrakcyjnością dla bardzo zróżnicowanych potrzeb współczesnego człowieka. Chodzi bowiem o to, by każdy znalazł swoje miejsce w Kościele. Wówczas wspólnoty stają się autentycznym miejscem wzrostu, przemiany i służby.
3. **Ewangelizacyjna misja** (wizja i strategia) tradycyjnych, jak i nowopowstałych wspólnot. Wezwanie do Nowej Ewangelizacji, które od pontyfikatu Jana Pawła II przetacza się przez Kościół, zdecydowanie wyznacza nową jakość – nowy standard istniejących, jak i nowopowstałych wspólnot w kontekście pastoralnym. Charakterystyką jednych, jak i drugich ma być otwartość oraz umiejętność w prowadzeniu misji ewangelizacyjnej, zarówno w wymiarze instytucjonalnym, jak i indywidualnym (osobistym) każdego z członków społeczności kościelnej. Nieodparcie wiąże się to z nową – kerygmatyczną mentalnością, wyrażającą się w stylu i metodologii pracy pastoralnej (przepowiadaniu, posłudze i formacji). Dobrze tę kwestię rozpracowują Szkoły Nowej Ewangelizacji.

Programy formacyjne w pracy porekolekcyjnej.

Obecnie w przestrzeni pastoralnej istnieje wiele propozycji programów ewangelizacyjno-formacyjnych. Warto z nich korzystać szczególnie w odniesieniu do pracy z liderami i animatorami małych grup. Poniżej wymienimy tylko niektóre z nich, chcąc ukazać te najbardziej związane z duchowością i mentalnością kerygmatyczną.

1. **Fundamenty wiary** – program ewangelizacyjny przygotowany przez zespół pracujący pod kierunkiem Josha McDowella, w Polsce wprowadzany przez Ruch Nowego Życia. Więcej na ten temat na: www.fundamentywiary.pl

2. **Ruch Światło-Życie** – program formacji deuterokatechumenalnej ruchu odnowy kościoła pod patronatem Sługi Bożego ks. prof. Franciszka Blachnickiego. Więcej na ten temat na: www.oaza.pl
3. **Seminaria Nowego Życia w Duchu Świętym** – program ewangelizacyjny oparty na formacji kerygmatycznej, której fundamentem jest doświadczenie „Chrztu w Duchu Świętym”. Więcej na ten temat na: www.odnowa.org
4. **Droga Neokatechumenalna** – program formacji neokatechumenalnej opartej na międzynarodowym doświadczeniu katechistów. Więcej na ten temat na: neokatechumenaleiter.org/pl
5. **Kursy Alfa** – program ewangelizacyjno-formacyjny oparty na wspólnie wypracowanym doświadczeniu kościoła anglikańskiego i katolickiego w Anglii. Więcej na ten temat na: www.polska.alpha.org
6. **Akademia Liderów Nowoczesnej Ewangelizacji** – autorski program formacyjny Krzysztofa Najdowskiego, oparty na wieloletnim doświadczeniu ewangelizacji i formowania liderów. Więcej na ten temat na: www.akademialiderow.org
7. **Młodzi na progu** – to program ewangelizacyjno-formacyjny przeznaczony dla młodzieży przygotowującej się do sakramentu Bierzmowania. Prowadzony do tej pory z dużymi sukcesami wśród bardzo wymagającej grupy odbiorców. Jego zasadniczym atutem jest wprowadzanie uczestników w podstawowe doświadczenie chrześcijańskie, które wywiera tak duże wrażenie na osobach uczestniczących w nim, że sami dopominają się dalszej formacji po przyjęciu Bierzmowania. Więcej na ten temat na: www.mlodzinaprogu.pl
8. **Szkoły Nowej Ewangelizacji** – oferują program ewangelizacyjno-formacyjny oparty na kerygmacie i doświadczeniu wypracowanym przez świeckiego ewangelizatora z Meksyku Jose H. Prado Floresa. Więcej na ten temat na: www.nowaewangelizacja.eu
 - 8.1. Kursy ewangelizacyjne – bardzo celne w swej strukturze metodologicznej, prowadzące uczestnika do spotkania i odkrycia Jezusa Chrystusa jako osobistego Zbawiciela i Pana. Nadają się do aplikowania w środowiskach osób obojętnych religijnie, a także niewierzących. Wpisują się w optykę pierwszego przepowiadania chrześcijańskiego, porządkującego podstawowe prawdy chrześcijańskie.
 - 8.2. Kursy ewangelizacyjno-formacyjne – kontynuują proces ewangelizacyjny i swoją treścią prowadzą uczestnika w głąb doświadczenia chrześcijańskiego, jak i poznawania treści teologicznych. Proces formacyjny ukierunkowany jest na uczynienie z uczestnika nie tylko osoby zewangelizowanej, ale i ewangelizującej. Jest to tak zwany proces uczniostwa apostołskiego.
 - 8.3. Szkoła Formacji – jest procesem formacji ekip ewangelizacyjnych, posługujących tą samą metodą, wypracowaną przez Szkoły Nowej Ewangelizacji. Zasadniczo odbywają się w odstępach miesięcznych. Osoby uczestniczące w Szkole Formacji podejmują pracę metodologiczną nad poszczególnymi kursami SNE, uczestnicząc jednocześnie w życiu i posłudze swoich wspólnot jak np. Oaza, Odnowa itp.

Propozycja dalszej współpracy

Jako wspólnota ewangelizacyjna nie boimy się przyjmować kolejnych zaproszeń w te same miejsca, ponieważ w swojej ofercie ewangelizacyjno-formacyjno-rekolekcyjnej posiadamy bardzo zróżnicowane propozycje, którymi jesteśmy gotowi służyć osobom i ośrodkom pastoralnym potrzebującym wsparcia.

Pragniemy jednocześnie zaprosić do włączania się w ogólnopolskie projekty ewangelizacyjne, które stają się bardzo dobrym polem doświadczalnym w dziele Nowej Ewangelizacji oraz dają możliwość uczestniczenia wraz z naszą ekipą w praktyce ewangelizacyjnej na pierwszej linii frontu.

Do takich przedsięwzięć można zaliczyć:

[Założenia rekolekcyjne Wspólnoty św. Tymoteusza]

1. Wakacyjna Szkoła Nowej Ewangelizacji – więcej na www.tymoteusz.org.pl .
2. Ogólnopolska Inicjatywa Ewangelizacyjna – Przystanek Jezus – więcej na www.przystanekJezus.pl
3. Ogólnopolska Szkoła Ewangelizatorów – więcej na www.szkołaewangelizatorow.pl
4. Wojownik Trzech Światów – „Każdy tata czyta dzieciom” – więcej na www.wojowniktrzechswiatow.pl .

Zakończenie

Powyższe strony miały za zadanie ukazanie celów i strategii osiągania ich przez Wspólnotę św. Tymoteusza w przestrzeni ewangelizacji na drodze rekolekcyjnej tak, by prowadzone przez nas zajęcia i programy przynosiły owoc obfity i trwały. Narzędzie, którym posługujemy – KERYGMAT, jest ogromnie plastycznym materiałem, dającym się dostosować do każdego warunków.

Maryja – Gwiazda Nowej Ewangelizacji oraz św. Jan Paweł II – patronowie naszej Wspólnoty, jak i dzieł ewangelizacyjnych, niech wypraszają nam potrzebne łaski.

**Jesteśmy Katolickim Stowarzyszeniem posiadającym kościelną osobowość prawną nadaną przez
Arcebiskupa Metropolite Łódzkiego**

Katolickie Stowarzyszenie w służbie Nowej Ewangelizacji - Wspólnota św. Tymoteusza

Porszewice 24c

95-200 Pabianice